

Sygn. akt III KO 49/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie skazanego **Z. J.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2018 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego

z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt III KO 49/18, odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W uwzględnieniu wniosku skazanego Z. J., który wystąpił o wznowienie postępowania w sprawie przejęcia do wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej przez sąd w Szwecji, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt II AKz [...], wyznaczono mu obrońcę z urzędu w celu podjęcia stosownych czynności. Wyznaczona obrońca złożyła w Sądzie Najwyższym opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w wymienionej sprawie.

O stanowisku obrońcy zawiadomiono skazanego, nadto Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 17 sierpnia 2018 r. pozostawił bez rozpoznania wnioski Z. J. o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, a na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. wezwał wymienionego do usunięcia w terminie 7

dni braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania przez jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę ustanowionego z wyboru, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku osobiście sporządzonego przez skazanego.

Następnie, zarządzeniem z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt III KO 49/18, Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku Z. J. o wznowienie postępowania wskazując, że wnioskodawca pomimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego pisma nie uczynił tego w określonym terminie.

Zarządzenie to zaskarżył skazany Z. J.. Podał, że wnosi zażalenie „na termin sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania i wycofanie wniosku obrońcy z urzędu”, a w uzasadnieniu tłumaczył, że zażalenie złożył z tego powodu, iż dwoma pismami zwrócił się do Kancelarii Prezydenta RP o udzielenie mu pomocy, uzyskał odpowiedź, że pracownicy Kancelarii są „zaniepokojeni” jego sprawą i podejmują interwencje, jednak nie jest w stanie się dowiedzieć „ile czasu potrzebuje Kancelaria Prezydenta”. Skazany zwrócił się o przyznanie mu nowego obrońcy z urzędu, „jeśli to możliwe”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżone zarządzenie znajduje oparcie w przepisach prawa, czego zresztą autor zażalenia nie kwestionował. Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k., do którego odsyła art. 545 § 1 k.p.k., należy odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wtedy, gdy zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 120 § 2 k.p.k., tj. nie zostanie uzupełniony w terminie brak formalny tego pisma procesowego. Wniosek sporządzony przez skazanego był dotknięty brakiem, bowiem art. 545 § 2 k.p.k. stanowi, że „wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika”. Wobec tego, że skazany, niemający wiedzy prawniczej, deklarował, iż zażalenie wnosi na „na termin sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania i wycofanie wniosku obrońcy z urzędu” należy wyjaśnić, że – niezależnie od braku możliwości kwestionowania terminu wykonania określonej czynności procesowej, o ile taki jest przez ustawę wyznaczony – wniosek o wznowienie postępowania nie jest ograniczony terminem i może być złożony w każdym czasie. Nadto w sprawie

nie miało miejsca „wycofanie wniosku obrońcy z urzędu”; jak wcześniej nadmieniono, obrońca wniosku o wznowienie postępowania nie złożyła. Wymaga też podkreślenia, że żadnego wpływu na decyzję o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie mogły mieć czynności ewentualnie podejmowane z ramienia Kancelarii Prezydenta RP.

Zaskarżone zarządzenie nie dotyczyło kwestii wyznaczenia skazanemu kolejnego obrońcy z urzędu, zatem nie była ona w polu widzenia sądu odwoławczego. Celowe będzie jednak zauważyć, że Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego w zarządzeniu z dnia 17 sierpnia 2018 r. obszernie, z odwołaniem się do obowiązującego prawa oraz orzecznictwa najwyższej instancji sądowej wytłumaczył, dlaczego brak jest podstaw do wyznaczenia Z. J. kolejnego obrońcy z urzędu.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.